

Aczél Géza

(szino)líra

torzósztár

aszály

*a felhevült autó másé persze fulladozva döcögött a kánikulában és
körben perzselődött a határ
elfeketedett napraforgóerdők és pengévé száradt kukoricakaravánok
gyászosan keretezték be a kora délutánt bent a túlélőkben annyi
emberség még épp szorult hogy a mások káráért halkan
nyöszörögtek bátortalanul sivatagokról motyogtak és idézték afrikát
majd fejekben a gondolat
erőtlenül kavargott tovább milyen sugallatra fajulhatott horrorra
pár hét üdülés közben a világ a szenvedők lassan a gépkorszak oázi-
sára az olajtól bűzlő benzinkútra vágytak hol nyújtóznak
egyet az összezsugorodott lábak s a köhögő ventilátor arcukba csap-
doshat valamivel enyhébb
léghuzatot ám a verssel idáig kínlódva a panelben is kezdtek elalél-
ni az indulatok míg csak fel nem bukkant egy furcsa párhuzam
a fizikális emléket a homályos pszichébe tolvá át mivel így képes
egyetemes szorongássá válni empirikus asszociációival az aszály a
kor kiegészített szomorú
tömegeire látva mikor már nem zavaró a lét zsidbadt zsarnoksága
hol kiszáradt mederré válik
diktátorokkal s hiénákkal a víznek árja és értelmetlen előkészíteni
az egykori gerincműtétet*

aszerint

*mindegy már a história hol kezdődött hiszen ez nem egy vegyészeti
szakdolgozat csak bentről kiürülve merengeni kezdtem a ködtől
homályló ablak alatt és valami suta asszociáció mozdult
meg bennem arra mindenesetre elég hogy a végét még nem látva
botladozva nekiinduljon egy szolid reményű versem a zöldek konti-
nentális aggodalmától és hisztériájától is megtámogatva*

nemzedékem még a nejlon rabja hisz vasalatlan fehér ingükben a korszak mozijában tucatiával csapkodták elnyűtt fejüket toalettekben a sztárok majd kamasz korszakunkban a lányok színes lába köze is olykor kiviláglott és neves sportolóink kazalban hozták siker esetén a harisnyákat az itthoni jó csajoknak az első olasz orkánokba pedig ácsingózó szemünk beleroppant aszerint mérve lassan a világot menő az aki leghamarabb az új anyagra váltott később már hiába lógott az én szekrényemben is vagy húsz hónapok alatt elsárgult ingutánzat a szervetlen csoda régen populárisra váltott műanyag zacskók szatyrok poharak s még ki tudja mik lepték el a glóbuszt s egyre erősödik a sikoly mert e technikai blöff nem pótolható az okosabbja már tudja valahol

aszfalt

már nem érzem a karácsony puha illatát épül le bennem folyamatosan több mint fél évszázada először a védett családi melegségben reszketve angyalját várt a kis ostoba s bár a vak hívőkbe táplált reménykedésig sohasem ért oda a kályhameleg s a kis család még kitolta lelkéből mind a későbbi hiányt s a fogalmat ugyan még nem ismerte utószor egész lényében gazdagnak vélte önmagát majd lassan foszlásnak indult az ámulat az apró tárgyakra kezdett rátelepedni a gond hiába igyekeztem a jézuskát se találtam sehol amely családás végleg letörte bennem a vallásos várakozás zsenge hajtásait minden csúszott át egy vásári szeretetbe s noha voltunk még olykor őszinte pillanatoktól meglepve valahogy a részletekből mindig kibújt a hétköznapi monoton irama jutalomjátékként talán gyermekek fénylő szemektől szállt le a hosszú út pora fényesítve a kitalált ünnepet aztán csak a lelkiismeret-furdalás hogy vétkezél vak csatában szánalmassá válva miként a romantikus forradalmár aki zsigeri felismerésektől hajtva nyúlna le az otromba utcakőrért de csak a szennyezett szürke aszfalt bandzsít reá vissza eltaszítóan és reménytelenül